

ISTORIA ARTEI ÎN PERIODICELE STRĂINE

BILDENDE KUNST, Berlin, nr. 5,6,7/1956

Sumarul numărului 5 al revistei este consacrat în cea mai mare parte orașului de artă Dresda. Articolele despre *Canaletto și orașul baroc Dresda* de F. Löffler, *Vizită la artiștii tineri din Dresda* de K. Liebmann, *Dresda veche și nouă* de H. Nadler, *Tablourile lui Watteau la Dresda* de W. Kurt și interesantul studiu al lui Horst Jähner despre *Expresionismul dincolo de spaimea burgheză* — o clarificare asupra punctelor de plecare ale mișcării expresioniste germane în 1906 la Dresda — înfățișează diferite aspecte ale bogatelor tradiții artistice din orașul german.

ISKUSSTVO, Moscova, nr. 3,4/1956

Numărul 3 publică o serie de studii teoretice, menite să clarifice problemele estetice care se pun astăzi în fața artiștilor sovietici. Articolul lui V. Zimenko, despre specificul picturii, al lui S. Temerin cu privire la dezvoltarea artelor aplicate și decorative și al lui V. Casian despre problemele gravurii, caută să delimiteze și să precizeze normele estetice proprii fiecăruia din aceste genuri de artă. Un studiu de K. Sitnic consacrat expoziției de artă franceză de la Moscova și intitulat *Înalte tradiții* reprezintă de fapt o scurtă istorie a artei franceze, construită pe firul conducător al tradiției umaniste și al rolului

progresist pe care l-a jucat arta franceză în configurația artei europene, de la Le Nain și Poussin, la David și Daumier, Géricault și Delacroix, Courbet, Steinlen și Rodin. Pe aceeași linie a discuțiilor teoretice se înscrie în nr. 4 al revistei *Iskusstvo*, articolul lui M. Cagan despre «*Subiect și caracter*» studiul lui K. Sitnic, intitulat *Specificul portretului în pictură* și cel al lui N. Voronov despre *Citeva probleme ale specificului artei aplicate*. Revista mai cuprinde un studiu asupra graficei braziliene progresiste, de E. Levitin, studiu care include o serie de date privind evoluția artei braziliene în prima jumătate a sec. XX. Portretistul Emiliano di Cavalcanti și Tarsila di Amaral, se numără printre artiștii care, căutându-și un izvor de inspirație în arta populară, au mers pe drumul eliberării artei braziliene de formele străine, importate. Temele naționale, legende populare, au stat la baza creației acestor artiști. În opera lui Candido Portinari, care s-a dedicat mai ales picturii murale, a culminat tendința de a se restitui artei braziliene caracterul ei autentic. Minați de aceleași intenții, în 1950, câțiva artiști tineri, după exemplul artiștilor mexicani, au întemeiat «Clubul amicilor gravurii» în care au intrat nu numai graficieni, ci și pictori și sculptori, în majoritatea cazurilor artiști autodidacți. Articolul lui V. Pavlov, consacrat operelor de artă egiptene aflate în muzeele sovietice, încearcă să dea o caracterizare stilistică generală artei egiptene, subliniind totodată că nu este

vorba să se înlăture în vreun fel problema evoluției artei egiptene, a dezvoltării ei pe etape. Autorul accentuează faptul că în operația de definire a caracterelor artei egiptene, nu este potrivit să se aprecieze în mod negativ rolul canoanelor artistice în arta veche egipteană. Necesitatea de a urma anumite norme iconografice a avut ca rezultat întărirea unei discipline artistice utilă creației.

UMĚNI ČESKOSLOWENSKÁ AKADEMIE
VĚD, nr. 1/1956

În articolul *Conținut și formă în pictura contemporană*, Luděk Nývák face o amănunțită analiză a celor două noțiuni în perspectiva unității lor dialectice. Tot un articol cu caracter teoretic semnează Eva Petrová despre *Problema picturii figurative*. Înțelegând prin pictură figurativă compoziția cu mai multe personaje, autoarea subliniază diferența dintre tabloul de gen, care ilustrează îndeosebi aspectele etice ale vieții și armonia dintre om și mediu, și compoziția de mari dimensiuni, consacrată mai ales înfățișării omului în funcția lui socială, de predilecție însă în momentele dramatice, de tensiune. În același număr K. Stejskal scrie despre *Tematica istorică în arta contemporană*.

THE STUDIO, London, nr. 5, 6, 7/1956

În numărul 5, Marie Seton tace în revistă principalele realizări contemporane de pictură murală ale artiștilor americani. Autoarea constată influența crescândă a picturii mexicane, mai ales în domeniul picturii murale. Există în Statele Unite încă din anii 1920, influența Mexicului pătrunde tot mai adânc în toate țările Europei, ca urmare a expoziției din 1953—1954. În nr. 6 al revistei «*Studio*», într-un articol consacrat lui Henri Matisse, Agnès Humbert subliniază trăsăturile optimiste, majore, ale artei lui Matisse, un adevărat imn închinat fericirii umane. Numărul 7 aduce câteva date interesante privind dezvoltarea actuală a picturii pieilor roșii din America. O recentă expoziție deschisă la Bradford, a arătat că această pictură se menține pe linia artei populare tradiționale.

ART NEWS, New York, nr. 2, 3/1956

Numărul 2 cuprinde un articol despre problemele conservării și restaurării tablourilor galeriei din Dresda, un număr de

recenzii consacrate ultimelor lucrări de istoria artei apărute în Statele Unite ale Americii — printre ele *Peter Breughel cel bătrîn* de G. Glück, *Arhitectura americană* de F.L. Wright, *Sculptura gotică italiană* de John Pope-Hennessy — și un articol cu caracter polemic intitulat *Criticii comunității în fața picturii moderne* de Harold Rosenberg. Autorul încearcă să combată poziția criticilor și artiștilor americani progresiști care pledează pentru o artă cu conținut, atît pe motivul că atitudinea lor este «*politică*» — ca și cum cineva ar contesta acest adevăr — cît și pe motivul că nu ar fi cu putință, într-un univers transformat de simbolismul matematic și de limbajul metodologic ermetic, în monade izolate și neînțelese, să se atribuie artei o altă funcție decît cea a unui limbaj exclusiv concret, lipsit de capacitatea de a generaliza și de posibilitatea de «*a defini*» realități. Așezîndu-se pe o poziție permanent adversă concepțiilor «*omului simplu*», H. Rosenberg contestă libertatea artistului de a-și alege conținutul veritabil al operei sale și de a exercita vreun control hotărîtor asupra procesului de creație.

În nr. 3 José López-Rey menționează o serie de opere de Lucas — Eugeniu Lucas y Padilla — pînă acum atribuite maestrului său Goya, iar L. Finkelstein consacră un studiu impresionismului abstract, curent care pornind de la Monet și Pissarro, dă azi o nouă interpretare noțiunilor de *act*, *spațiu* și *lumină* în pictură.

«*ACTA HISTORIAE ARTIUM*»

Budapest, Magyar Tudományos Akademia, Tomus III, fasciculi 1—4/1956 și tomus IV, 1—2/1956

Întreg numărul III (1—4) este ocupat de studiul Iolande Balogh privitor la Capela Bakocz din Esztergom, cel mai frumos și mai important monument de artă al Renașterii ungare.

Autoarea studiului și-a luat ca sarcină elucidarea problemelor legate de locul acestui monument în istoria arhitecturii Renașterii ungare, și în primul rînd combaterea punctului de vedere greșit, rezultat al unor cercetări superficiale, după care această capelă ar avea caractere quattrocent-ești.

Sumarul numărului IV cuprinde un articol de dimensiuni mari, consacrat unui istoric al portretisticii mortuare în pictură și în grafică, semnat de A. Pigler. Autorul observă două tendințe de-a lungul întregii

evoluții a acestui gen de artă, foarte răspândit timp de mai bine de trei veacuri pe teritoriul culturii apusene: pe de o parte tendința de a se reda nota stranie, stupefiantă a morții și de a se sublinia astfel zădărnicia tuturor lucrurilor lumești; pe de alta tendința de a se respecta cit mai fidel veridicitatea interpretării plastice.

În același număr figurează un articol despre pictorul italian din secolul al XVIII-lea, Giacomo Francesco Cipper, de M. Mojzer, un studiu despre desenele lui Renoir la Muzeul de arte frumoase din Budapesta, de M. Kalman, o notă privind modelele antice ale statuii ecvestre de Leonardo da Vinci — modele de monezi indeosebi, apoi alte două note, una despre un desen necunoscut al lui Hans Burgkmair cel bătrîn, de T. Gerszi și alta despre « O capelă berninescă la Paris ».

Este vorba de Capela irlandeză, cu totul asemănătoare Capelei Sf. Andrei din Monte-Cavallo Roma. Chiar dacă n-ar fi fost construită personal de Bernini, această construcție exprimă totuși în modul cel mai original ideile maestrului.

« THE BURLINGTON MAGAZINE »,
nr. 6, 7, 8/1956

În numărul 6 un articol al lui D. Mahon analizează o nouă lucrare de Caravaggio, de curînd redescoperită, demonstrînd încă o dată interesul puternic manifestat azi în cercurile artistice din toată lumea pentru creația acestui original artist. În nr. 7 și 8,

istoricul de artă Otto Pächt, într-o amplă recenzie asupra lucrării lui Panofsky, *Primitivii în pictura Țărilor de Jos*, combate tendința acestui de a interpreta realismul lui Jan van Eyck ca un simbolism teologic deghizat, ca un program de complexe alegorii religioase amănunțit preconcepute. Metoda de cercetare pe care se fundamentează punctele de vedere ale lui Otto Pächt este metoda criticismului stilistic, socotit de autor ca cel mai în măsură să stabilească autenticitatea atribuirilor și să precizeze aportul inovator al creației individuale.

Sumarul numărului 8 se deschide cu un interesant editorial privitor la situația vieții artistice în Germania răsăriteană. Constatînd rezultatele favorabile ale contactului cultural intensificat dintre est și vest, autorul relevă totodată energia creatoare, curiozitatea vie, convingerea sinceră legată de rolul important al artei în viața de toate zilele, existente în arta plastică a Germaniei răsăritene și care toate sînt simptomele unei vieți artistice sănătoase. Acest fapt apare cu atît mai clar atunci cînd este comparat cu situația din Germania de vest, unde, deși în unele privințe standardul « tehnic » al lucrărilor este mai ridicat, operele de artă exprimă oboseală și artificiozitate. Discuțiile însuflețite care au loc în cercurile artistice din Germania răsăriteană se poartă în ultima vreme asupra modului în care achizițiile vizuale și tehnice ale picturii din ultimii 50 de ani trebuie asimilate de creatorii de azi în căutarea unui stil modern actual.

